

РЕШЕНИЕ

№ 198

гр. Ихтиман, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ПЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Г. Цончев

при участието на секретаря НИКОЛЕТА Г. КУЗЕВА
като разгледа докладваното от Димитър Г. Цончев Административно наказателно дело № 20221840200407 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба от ДЗЗД „*****“, ЕИК *****, представлявано от ***** срещу Наказателно постановление № 23-2200225/07.07.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - София област /ДИТСО/, с което на основание чл. 414, ал. 1 КТ на въззивника в качеството на работодател е наложено наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева за нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ.

В депозираната жалба са изложени подробни съображения за процесуална и материална незаконосъобразност на процесните АУАН и НП. Отправена е молба атакуваният санкционен акт да бъде отменен или алтернативно да бъде намален размерът на наложеното наказание.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Въззиваемата страна АНО (директор на ДИТСО) чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли за потвърждаване на наказателното постановление, доколкото е издадено при спазване на процесуалния и материален закон.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект. Разгледана по същество е **частично ОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна:

АНО е установил правилно фактическата обстановка.

В периода от 13.04.2022 г. до 04.05.2022 г. свидетелката Д. С. и лицата К. В. и *****, в качеството им на служители в дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, осъществили проверка по спазване на трудовото законодателство на обект модернизация на ж.п. участък Елин Пелин – Костенец по обособени позиции, участък: междугарие РП Побит камък – РП Вакарел-изток, находящ се в землището с. Вакарел, извършваща се от въззивника ДЗЗД „*****“. Било установено, че същият в качеството си работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ, не е осигурил непрекъснатата седмична почивка, която да бъде не по-малко от 36 часа, на работника ***** в периода от 26.11.2021 г. до 03.12.2021 г., тъй като след въведено със Заповед № 183/27.09.2021 г. сумирано отчитане на работното време за период от 4 месеца, считано от 01.10.2021 г., същият е полагал труд дневна смяна от 26.11.2021 г. до 03.12.2021 г. (включително) без седмична почивка.

Деянието било установено въз основа на представените от дружеството в хода на проверката писмени документи – присъствена форма за отчитане на явяването и неявяването на работа през месец ноември и месец декември 2021 г. и Заповед № 183/27.09.2021 г.

За констатираното свид. Д. С. в качеството на главен инспектор при ДИТСО съставила срещу въззивника ДЗЗД „*****“ в качеството на работодател в присъствието на пълномощника ***** Акт № 23-2200225 от 04.05.2022 за установяване на административно нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ.

Въз основа на акта е издадено обжалваното Наказателно постановление № 23-2200225/07.07.2022 г. от директора на ДИТСО, с което на основание чл. 414, ал. 1 КТ за нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ на жалбоподателя е наложено наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева, връчен лично на упълномощен представител на въззивника – юрк. Зехра Мехмед на 18.07.2022 г.

По доказателствата:

Горната фактическа обстановка се установява от събраните гласни доказателства обективирани в показанията на свидетелката Д. С. (актосъставител), писмените доказателства - протокол за извършена проверка, АУАН, който на основание чл. 416, ал. 1 КТ има доказателствена сила, която не е оборена, присъствена форма за отчитане на явяването и неявяването на работа през месец ноември и месец декември 2021 г., Заповед № 183/27.09.2021 г., Трудов договор № ЕРП-112/10.10.2020 г., справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, пълномощно, Заповед № ЧР-1573/25.09.2019 г. на ИД на ГИТ, длъжностна характеристика за длъжността директор на ДИТСО, заповеди на ИД на ГИТ.

Доказателствените източници практически са непротиворечиви. От показанията на свид. С. се установяват обстоятелствата около процесната проверка и констатираното нарушение. Те намират пълна подкрепа в писмените доказателства – присъствена форма за отчитане на явяването и неявяването на работа през месец ноември и месец декември 2021 г., Заповед № 183/27.09.2021 г., Трудов договор № ЕРП-112/10.10.2020 г. и протокол за извършена проверка. Всички те сочат на единствен възможен извод, че ***** е имал качеството работник, тъй като е бил назначен на длъжност при

въззивника „работник, поддръжка“ и след въведено със Заповед № 183/27.09.2021 г. сумирано отчитане на работното време за период от 4 месеца, считано от 01.10.2021 г., е полагал труд дневна смяна в периода от 26.11.2021 г. до 03.12.2021 г. (включително) без седмична почивка.

Доказателства, които да оборват или разколебават горните изводи липсват. Предвид факта, че се касае до нарушение, което е изцяло установено чрез проверка на документи, настоящият състав намира, че за обективно, всестранно и пълно разкриване на обективната истина, не е необходимо да бъде провеждан разпит на К. В. и на ****, тъй като двете са участвали в проверката, но не са възприели непосредствено процесното деяние. Обстоятелствата около съставяне на акта за установяване на административно нарушение не са спорни. Това означава, че с показанията им им са производни относно главния факт от предмета на доказване, доколкото двете единствено могат да възпроизведат какво са прочели в писмените доказателства присъствена форма за отчитане на явяването и неявяването на работа през месец януари и месец ноември и месец декември 2021 г., Заповед № 183/27.09.2021 г., Трудов договор № ЕРП-112/10.10.2020

От правна страна:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, чл. 42, чл. 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на неизпълненото правно задължение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 –месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на юридическата отговорност

на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника ДЗЗД „*****“ е ангажирана в качеството на работодател за неизпълнено правно задължение по чл. 153, ал. 2 КТ като на основание чл. 414, ал. 1 КТ му е наложено наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева.

Съгласно чл. 153, ал. 2 КТ при сумирано изчисляване на работното време непрекъснатата седмична почивка е не по-малко от 36 часа.

АНО правилно е установил при извършената проверка в периода от 13.04.2022 г. до 04.05.2022 г. на обект: Модернизация на ж.п. участък Елин Пелин – Костенец и междугарие РП Побит камък – РП Вакарел – изток, в землището на с. Вакарел, че жалбоподателят ДЗЗД „*****“, в качеството си работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ, след въведено със Заповед № 183/27.09.2021 г. сумирано отчитане на работното време за период от 4 месеца, считано от 01.10.2021 г., не е осигурил непрекъснатата седмична почивка не по-малко от 36 часа на работника **** на длъжност „работник, поддръжка“, тъй като последният е полагал труд дневна смяна от 26.11.2021 г. до 03.12.2021 г. (включително). По този начин работникът е разполагал със седмична почивка в период от една седмица.

Възражението, че гражданското дружество, учредено по реда на ЗЗД не може да бъде субект на административнонаказателна отговорност, е неоснователно. Въззивникът има качеството работодател, предвид разпоредбата на § 1, т. 1. КТ, тъй като е дружество, създадено по реда на ЗЗД, което е наело работници по трудово правоотношение за извършване на работа, последното се потвърждава от приложения трудово договор с работника. Ето защо то попада в дефиницията, дадена по-горе, а предвид нормата на чл. 412а, т. 2 КТ не може да има никакви съмнения, че е надлежен субект на АНО. Ето защо гражданското дружество може да бъде субект на АНО предвид особеното качество, което притежава – работодател.

Въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на жалбоподателя е обективна.

Случаят не може да бъде определен като маловажен или малозначителен, доколкото седмичната почивка е предвидена за осигуряване на нормалния биологичен ритъм на работника и за задоволяване на здравословните, социални и семейни нужди на същия. Касае се до 7 работни дни с 12 часови смени, през които работникът, който е имал възможност да задоволи единствено базовите си биологични потребности от почивка, но не и посочените по-горе нужди. Всичко изложено идва да покаже невъзможността за приложение на институтите маловажен или малозначителен случай, като отчетеното не може да бъде повторно отчетено на плоскостта на индивидуализация на наказанието, тъй като в този случай би се стигнало до „двойна наказуемост“.

С оглед установеното административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 КТ и е

наказал въззивника за допуснатото нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ.

Относно наказанието:

Жалбоподателят е наказан с наказанието, предвидено в разпоредбата на чл. 414, ал. 1 КТ – имуществена санкция.

Въззивният съд намира за основателна жалбата в частта относно явната несправедливост на наложеното наказание. Касае се типично нарушение от съответния вид. Действително, както е посочил АНО, то не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от нарушенията от този вид, но и не разкрива по-висока степен на такава опасност. Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се приеме, че от него не са настъпили никакви по-тежки последици. Отегчаващи отговорността обстоятелства не се констатираат. Ето защо, като е определил имуществената санкция в размер от 2500 лв., АНО е наложил явно несправедливо наказание. Наказанието следва да бъде определено в законоустановения минимум от 1500 лв., като наказателното постановление следва да бъде изменено в тази част.

Нужно е в теоретичен план да се отбележи, че с изменението на ЗАНН ДВ, бр. 109 от 2020, с оглед въведените в § 1. т. 4 и т. 5 ЗАНН дефиниции, по законодателен път е изоставено непротиворечивото разбиране, изразено в правната доктрина и в преобладаващата съдебната практика, че обществената опасност е присъща единствено на престъпленията, като наличието ѝ прави деянието престъпление, а не административно нарушение, тъй като обществената опасност представлява обективно неюридическо качество характерно само за престъплението, който извод следва при сравнение на дефинициите, дадени в чл. 9, ал. 1 НК и чл. 6 ЗАНН. С цитираните изменения това разбиране е загърбено, като очевидно законодателят приема, че и административните нарушения притежават обществена опасност, макар тя да не е предвидена като признак от обективна страна на административното нарушение (чл. 6 ЗАНН). Ето защо това мотивира настоящия състав при преценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства да държи сметка за степента на обществена опасност на деянието.

Ето защо, съдът, намира че така издаденото наказателно постановление следва да бъде изменено в частта относно размера на наложеното наказание и потвърдено в останалата част като правилно и законосъобразно.

Мотивиран от изложеното, съдът, основание чл. 63, ал. 7, т. 2, пр. 1 вр. ал. 2, т. 4 вр. чл. 58д, т. 1 ЗАНН

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-2200225/07.07.2022 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ към Главна дирекция „Инспектиране на труда“ **в частта** относно наложеното на основание чл. 414, ал. 1 КТ на жалбоподателя ДЗЗД „*****“, ЕИК **** наказание имуществена санкция за нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ, като **НАМАЛЯВА** размера **от 2 500 лв. на 1 500 лв.**

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на АПК пред Административен съд - София област **в 14-дневен срок** от получаване

на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____